

РЕШЕНИЕ

№ 10

гр. Благоевград, 31.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ПЪРВИ СЪСТАВ, в закрито заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Катя Бельова

като разгледа докладваното от Катя Бельова Търговско дело № 20221200900205 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.25 от Закона за търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел (ЗТРРЮЛНЦ).

Образувано е въз основа на жалба, подадена от С. Г. В. от гр. Б., ж.к. „****“, бл.*, вх. „**“, ет.*, ап.* (председател на Сдружение „****“), насочена срещу Отказ №20220919101236/20.09.2022г. на Агенция по вписванията към ТРРЮЛНЦ, постановен по подадено пред агенцията Заявление с вх.№20220919101236/19.09.2022г.

С атакувания отказ е отказана първоначалната регистрация в Търговския регистър към Агенцията по вписванията на заявеното за вписване сдружение – „****“.

Жалбоподателят навежда подробни доводи относно това, че атакуваният отказ е незаконосъобразен и необоснован, поради което и моли съдът да отмени същия, както и да задължи Агенцията по вписвания да извърши исканото вписване.

Съдът, като обсъди доказателствата по делото и взе предвид направените оплаквания и мотивите на отказа, намира за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок, от надлежна страна и срещу подлежащ на съдебен контрол акт на Агенцията по вписвания.

Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна, а атакуваният отказ е законосъобразен. Аргументи:

За да отхвърли исканата регистрация на „****“, длъжностното лице по регистрацията е посочило, че в случая се установявало от протокола от учредителното събрание на сдружението, че е избран управителен съвет от трима души, вкл. председател на

сдружението (т.4 от дневния ред), което действие съответствало на правомощията на ОС, посочени в чл.1, ал.1, т.3 от Устава, но от чл.8 от Устава се установявало, че на председателя на сдружението са били предоставени представителни функции, каквито специалният закон възлагал изрично на управителния съвет (чл.31, т.1 от ЗЮЛНЦ), без да е налице решение на ОС, нито разпоредба в устава, предвиждащи възможност по решение на ОС тези функции на управителния съвет да се изпълняват само от едно лице – председателя на сдружението. Посочва се, че в този смисъл със заявлението са заявени за вписване обстоятелства, които не кореспондират с приетия от учредителното събрание устав и противоречат на нормите на чл. 25, чл. 30 и чл. 31 ЗЮЛНЦ. На следващо място, в мотивите на отказа е посочено, че целите на сдружението могат да бъдат определени и като противоречащи на конституционно установени принципи в Р България. Посочено е, че сред основните цели на сдружението съгласно Устава били „защита правата и законните интереси на македонците, репресирани по време на комунистическия режим заради тяхното македонско самосъзнание и самоопределение, както и заради дейността им в защита на правата и свободите на македонците в България“. В тази насока се посочва, че обективното българско право, чрез Закона за обявяване на комунистическия режим за престъпен и Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица е създадо необходимата правна рамка за реабилитиране на всички лица, вкл. и тези, които считат себе си за принадлежащи към друг етнос, различен от българския, ако са били засегнати от комунистическия режим. Посочва се, че в случая изложените от заявителя цели на сдружението и средствата за постигането им не касаят защита на правата и законните интереси на репресирани лица, а са насочени към официализиране и популяризиране на етнос, който заявителите твърдят, че съществува в рамките на суверенна държава. Посочва се, че за постигането на тези цели се предвиждало провеждане на чествания на исторически дати и събития, без същите да се сочат конкретно, за да се прецени относимостта им към определен етнос или към историята на българската нация, вкл. и чрез организирането на регионални събори на етнически принцип. Длъжностното лице по регистрацията е посочило, че посочените пороци са основание за постановяване на отказ по разглежданото заявление за първоначална регистрация на сдружението.

Съдът намира, че изложените от длъжностното лице съображения, са законосъобразни.

Според чл.25, ал.1, т.3 от ЗЮЛНЦ общото събрание (ОС) избира и освобождава членовете на управителния съвет (УС), като правата му за тези решения не могат да бъдат възлагани на други органи (ал.2 на с. чл.). Според чл.30, ал.1 от посочения закон УС се състои най-малко от три лица - членове на сдружението, а според ал.2 на с.чл. – УС избира от своя състав председател, като в устава може да се предвиди, че председателят се избира от общото събрание или друг орган на сдружението. Съответно - ал.3 допълва, че няма пречка по решение на общото събрание функциите на управителен съвет да се изпълняват и от едно лице – управител. Чл.31 ЗЮЛНЦ дефинира правомощията на УС, като първото от тях е да представлява сдружението, както и да определя обема на представителната власт на неговите членове. Логическото и систематично тълкуване на обсъдените текстове сочат, че

волеобразуващ орган на сдружението с нестопанска цел е общото събрание, а волеизявяващ - управителния съвет - арт. чл.31, т.1 от специалния закон. Последният от своя страна избира от своя състав председател, или - ако това е предвидено изрично в устава - същият може да се избере от общото събрание или друг орган на сдружението, но обема на представителната му власт обаче, както вече се посочи, следва да се определи именно от УС. В случая се установява от протокола от учредителното събрание на сдружението, че е избран управителен съвет от трима души, вкл. и председател на сдружението (т.4 от дневния ред), което действие съответства на правомощията на ОС, посочени в чл.6, ал.3, т.3 от Устава.

От приложените документи обаче се установява - чл.8 от устава, че на председателя на сдружението са предоставени представителни функции, каквито специалният закон възлага изрично на управителния съвет (цитирания чл.31, т.1 ЗЮЛНЦ), без да е налице решение на ОС, нито разпоредба в устава, предвиждащи възможност по решение на ОС тези функции на УС да се изпълняват само от едно лице - председателя на сдружението. Не се твърди от жалбоподателя, нито се установява от приложените към заявлението доказателства, да е налице взето решение на УС, което да определи обема на представителната власт на председателя. И т.к. посочените до тук обстоятелства попадат в обхвата на проверката, която ДЛР извършва задължително по арт. от чл.21 ЗТРРЮЛНЦ, то атакуваният отказ в частта му, касаещ несъответствието между заявените за вписване органи на сдружението и установимите от приложените документи към заявлението, е правилен.

Правилни са и изводите на длъжностното лице по регистрацията, че целите на сдружението могат да бъдат определени като противоречащи на конституционно установени принципи в Република България. Обективното българско право чрез Закона за обявяване на комунистическия режим за престъпен (обн., ДВ, бр. 37 от 5.05.2000 г.) и Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица (ДВ бр.50/1991 г., изм. и доп. до ДВ бр.43/2016 г.) е създадо необходимата правна рамка за реабилитиране на всички лица, вкл. и тези, които считат себе си за принадлежащи към друг етнос, различен от българския, ако са били засегнати от комунистическия режим. В случая, изложените от заявителя цели на сдружението и средствата за постигането им не касаят защита на правата и законните интереси на репресирани лица така, както се заявява, а са насочени към официанализиране и популяризиране на етнос, който заявителите твърдят, че съществува в рамките на суверенната държава. За постигане на тези цели се предвиждат провеждане на чествания на исторически дати и събития, без същите да се сочат конкретно, за да се прецени относимостта им към определен етнос или към историята на българската нация, вкл. и чрез организирането на регионални събори на етнически принцип. Последното категорично не съответства на установените от Конституцията на РБългария и специалния закон - ЗЮЛНЦ, принципи за единство на нацията и предпоставят провокирането на национална и етническа вражда, което е достатъчно за решаващия състав да приеме, че отказът на ДЛР да впише конкретното сдружение е пропорционална намеса в правото му по чл.11 ЕКЗПЧОС.

По същество целите на бъдещото сдружение в частна полза, не са в съответствие с установеното в разпоредбата на чл. 44, ал. 2 Конституцията на РБ, тъй като „защитата на

правата и свободите на македонците в България“ е дейност, насочена срещу суверенитета, териториалната цялост на страната и единството на нацията, както и тази дейност може да разпали национална вражда и да наруши правата и свободите на гражданите на РБ, поради което учредяването на такава организация е забранено. От друга страна, визираното в чл. 2, ал. 2, т. 10 от Устава, че средство за постигане на целите ще бъдат „организиране на митинги и демонстрации“ води до извод, че това е дейност, присъща за политическа партия, което не е допустимо по аргумент от § 2 от ПЗР на ЗЮЛНЦ. В тази част устава не отговаря на съдържанието на устава, предвиден в чл. 3, ал. 2 ЗЮЛНЦ, във връзка с чл. 20 ЗЮЛНЦ, което е основание за отказ на регистрацията.

Атакуваният отказ, като правилен и законосъобразен, следва да се потвърди.

Водим от гореизложените съображения, Благоевградският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Отказ №20220919101236/20.09.2022г. на Агенция по вписванията към ТРРЮЛНЦ, постановен по подадено пред Агенцията Заявление с вх. №20220919101236/19.09.2022г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в седмодневен срок от връчването му пред Софийски апелативен съд.

Съдия при Окръжен съд – Благоевград: _____